

Comentariul poeziei lui Tudor Arghezi Flori de mucigai - a doua parte

Intr-unul din "Psalmi", poetul se simte parasit de Dumnezeu, ca un "copac pribeag uitat in campie/ Cu fruct amar si cu frunzis/ Tepos si aspru-n indarjire vie." Aici, divinitatea nu este negata caci nici nu exista. Prezenta poetului este asemanata cu "a unui cronicar al infernaliilor" (N. Balota), cu a "schimnicului in chilia goala", cu a "intemnitatului din celula". Si nu este departe de adevar, caci Arghezi a trecut prin aceste ipostaze, la Cernica, in tineretea sa zbuciumata. Scrisul "pe tencuiala" poate fi circumscris si inscriptiilor sau picturilor elementare, naive, din cavernele preistorice, dar si desenele nevinovate ale unui copil.

"Ipostazele inscriptiei "cu unghia" sunt o evidenta inlocuire a artei grandilocvente cu o arta ce se multumeste naiv sau ironic sa zgarie tencuiala zidului." (M. Petroveanu)
in temerarea sa calatorie "ad inferos", poetul a ajuns la zid, la peretele "de firida goala" care clustreaza dar si dincolo de care nu exista nimic.

Poetul nu se considera insa un damnat, cu toate ca scrie o poezie a damnariei. Ca unii poeti romantici, cautand pe Dumnezeu, el a intalnit Diavolul, semn ca insusi Ziditorul ii este foarte aproape. Poate acesta este si motivul pentru care Arghezi nu ajunge la disperare. Pierzandu-si "unghia ingereasca", prin tocire de atata truda poetul constata ca o alta, asemanatoare, "nu a mai crescut" sau poate nu o mai recunoaste. De aceea, el lasa a-i creste alte unghii, demonice, "de la mana stanga". Cu mana ce-1 doare "ca o gheara/ Neputincioasa sa se stranga", poetul va scrie pe intuneric, in singuratate". Experienta infernului sau a inceput in aceasta atmosfera prin inchiderea sa intr-un monolog existential.

Intunericul este simbolul dramei. Nekya - coborarea in infern din poezia "Flori de mucigai" este o descindere in noapte. Negura noptii nu creeaza doar atmosfera tragediei umane, ci se constituie in insasi substanta dramei, intr-o apocalipsa diferita de cea a romanticilor.

Timpul se retrage, iar spatiul devine nelimitat "Sunt stihuri fara an/ Stihuri de groapa", va reflectea, amar, autorul. Lupta sa inceteaza, caci el va cadea in inertia timpului mort si a spatiului incremenit in aceasta atmosfera lugubra, spiritul va muri si el, cartoriizandu-se "Stihuri de groapa/ De sete de apa/ Si de foame de scrum/ Stihurile de acum".

Metafizica lui Arghezi este crestina "Intuitia mortii si vedeniile cumplite, de apocalips, sunt semnele precursoare ale invierii". (P. Constantinescu)

Setea poetului se construiește pe golurile existentiale, pe idealurile neatinse, pe dorinta impatimita de a fi. La limita dintre sperantele ipotetice ramane insa noaptea in care s-a scufundat eul, cu ploaia ei dezolanta "Era intuneric. Ploaia batea departe afara/ Si ma durea mana ca o ghiara' Neputincioasa sa se stranga".

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Desi coplesit de neputinta, poetul nu poate renunta isi va aduna intreaga nadejde si, cu puteri supraomenești, va incerca sa vietuiasca, cu toata hotararea "Si m-am silit sa scriu cu unghiile de la mana stanga".

Mutatie mdeletrricirii mainilor, folosirea chinuitoare a unghiilor de la cea stanga este semnificativa pentru statutul poetic al "marelui Alpha".